

Dette er vist ligefrem en Trykfeil, som jeg blot vil henlede Opmærksomheden paa. — Jeg skal, idet jeg gjentager min Undskyldning for, at jeg saa længe har lagt Beslag paa det ærede Things Opmærksomhed, slutte med disse Genstillinger, som jeg — jeg gjentager det — kun betragter som rene Genstillinger til velvillig Overveelse af den høitærede Minister og det eventuelle Udvalg.

Sag: Jeg forlangte Ordet igaar efter det ærede Medlem fra Stege (Bojfen), men der kom en Slæde indem, og jeg skal nu indskrænke mig til at bemærke, at jeg ikke er istand til at fatte det Syn paa vore politiske Forhold, hvorefter han og Meningsfæller kunne finde det rigtigt hvert Aar at bevilge Millioner paa Millioner til vort Hærvæsen, men derimod ikke finde det rigtigt at yde deres Medvirkning til at rette de Mangler derved, som overalt erkjendes for at være tilstede, og som gjøre, at de uhyre Offre, som anvendes derpaa, kun delvis kunne komme til Nytte, hvorved det hele Forsvarsvæsen lider uerstattelige Tab. Jeg er ligeledes ude af Stand til at fatte, hvorledes det ærede Medlem kan bebrejde Ministeriet og dets Benner, at de efter hans Paastand have opgivet Forsvarssagen, medens det netop er ham og hans Benner, der, hver Gang Forsvarssagen fremkommer til Forhandling, vedblive at stille sig fjendtlig overfor enhver Gjenneførelse deraf. Alle de politiske Tanker og Betyrninger, som ifølge hans Paastand ere nedlagte i Lovudkastet, maa jeg oprigtig tilstaa have for mig kun været Vidnesbyrd om, hvad den menneskelige Fantasi formaar at producere; thi jeg, og jeg kan vist sige omtrent Alle udenfor hans Parti, have ikke været istand til i Lovudkastet at finde nogensomhelst Anledning til disse Betyrninger. Det har været for os som i gamle Dage, da man troede paa Spøgelser og hørte saa En og saa en Anden paastaa, at de havde set et Spøgelse, indtil Spøgelset blev betragtet som en Kjendsgjerning. Alligevel er man dog senere efterhaanden kommen til den Erkjendelse, at Spøgelser ikke ere til, men kun ere Fantasier ligesom de i Lovudkastet nedlagte politiske Tanker og Betyrninger. Disse Betyrninger staa for mig ikke alene som Spøgelser, men som Spøgelser ved høilys Dag. Derimod fremfattede det ærede Medlem nogle Bemærkninger om selve Lovforslaget, og de hvilede paa samme Rækkefølge af Ideer, som knytte sig til den almindelige Bærnepligt, og derimod er det særligt jeg vil udtale mig, da jeg har en aldeles modsat Anskuelse. Allerede i 1873—74, da Forslaget til en Revision af Hærløven blev forelagt, tillod jeg mig at udtale, at siden Indførelsen af den almindelige Bærnepligt vare vi komne ind paa et falst Spor, hvor vi havde skudt Erfaringer tilfide for at gennemføre moderne Ideer, der kun vilde have tilfølgende, at vore værnepligtige Sønner og

Brødre bleve lavede til Kanonføde istedetfor til et paalideligt Forsvar for Landet i Nødens Stund. Det skulde dog synes overskødigt at fremhæve, at til at føre en heldig Krig er det ikke nok at stille nogle Mennesker og levere dem nogle Vaaben; men dertil hører fornemlig en dygtig Ledelse og grundig Uddannelse, men fremfor Alt en uroffelig Disciplin. Det er disse Egenstaber hos en Armen, der sikker den Seiren og sikker den, at de største Resultater opnaas med de mindste Offre. Den militære Tjeneste, som for vore mindre disciplinerede Soldater er en utaalelig Plage og Byrde, bliver ved den grundig disciplinerede Soldat en interessant, spændende og indholdsrig Livsopgave. Men jeg skal ikke fortabe mig i dette Omnes almindelige Karakter, men kun fremhæve et enkelt Punkt, hvortil Lovforslaget giver Anledning, og som det nævnte ærede Medlems Udtalelse giver en forøget Anledning til. De senere Aars Krigsbegivenheder have saa skarpt som nogensinde stadfæstet, at store Armeer, Fæstninger og Flaader udrette meget lidt, naar Mandstabet ikke duer. Derfor er baade 14 Lønners Kanoner og den bedste Geværmodel og de stærkeste Pantserflibe ikke meget værd, naar de ikke føres af Folk, der ere i Besiddelse af en til deres Opgave svarende Dygtighed og opoffrende Mod. At fremdrage disse Egenstaber, hvor de findes, og at udvikle dem til den højeste Grad af Fuldkommenhed er i smaa som i store Stater den første Betingelse for at kunne tilvejebringe et paalideligt Forsvar. Men alle vore Foranstaltninger og Lovbestemmelser, siden vi fik den almindelige Bærnepligt, gaa i en ganske anden Retning. De gaa nærmest ud paa at forøge Maskerne og Midlerne, men derimod ikke paa at udvikle Forsvarsvæsenets indre Styrke gennem en dygtigt levende Forsvar. Det er, mine Herrer, en feil Bei, som vi ere komne ind paa, siden vi have faaet den almindelige Bærnepligt. Der er imidlertid et Punkt, som jeg anser for et af de alleruheldigste i den nuværende Hærløve, og som til dels er bibeholdt i det fremlagte Forslag, det er Avancement efter Anciennitet, forenet med Afstediggelse efter Aldersgrænsen. Hvortil disse Bestemmelser? Ikke til at firkke Armeen, at der i de vigtigste Poster er de dygtigste Mænd, heller ikke til at firkke os, at Officerskorpset kun bestaar af virkelig tjenstdygtige Mænd, der endnu ere i Besiddelse af deres fulde Mands- og Legemskraft. (Afbrydelse.) Nei, det opnaas ikke derved, tværtimod se vi, at netop i Henshold til og ifølge disse Avancementsbestemmelser ere de overordnede Poster i Armeen for det største Flertals Vedkommende beklædte med gamle Mænd, der forlængst ere udover den Alder, hvor de ere bedst skikede til at udfylde deres Stillinger. Til de overordnede Poster, navnlig til Feltherreposter, udfordres der Egenstaber, der særligt findes i den tidlige Manddomsalder, da Ungdomskraften endnu er usvækket